

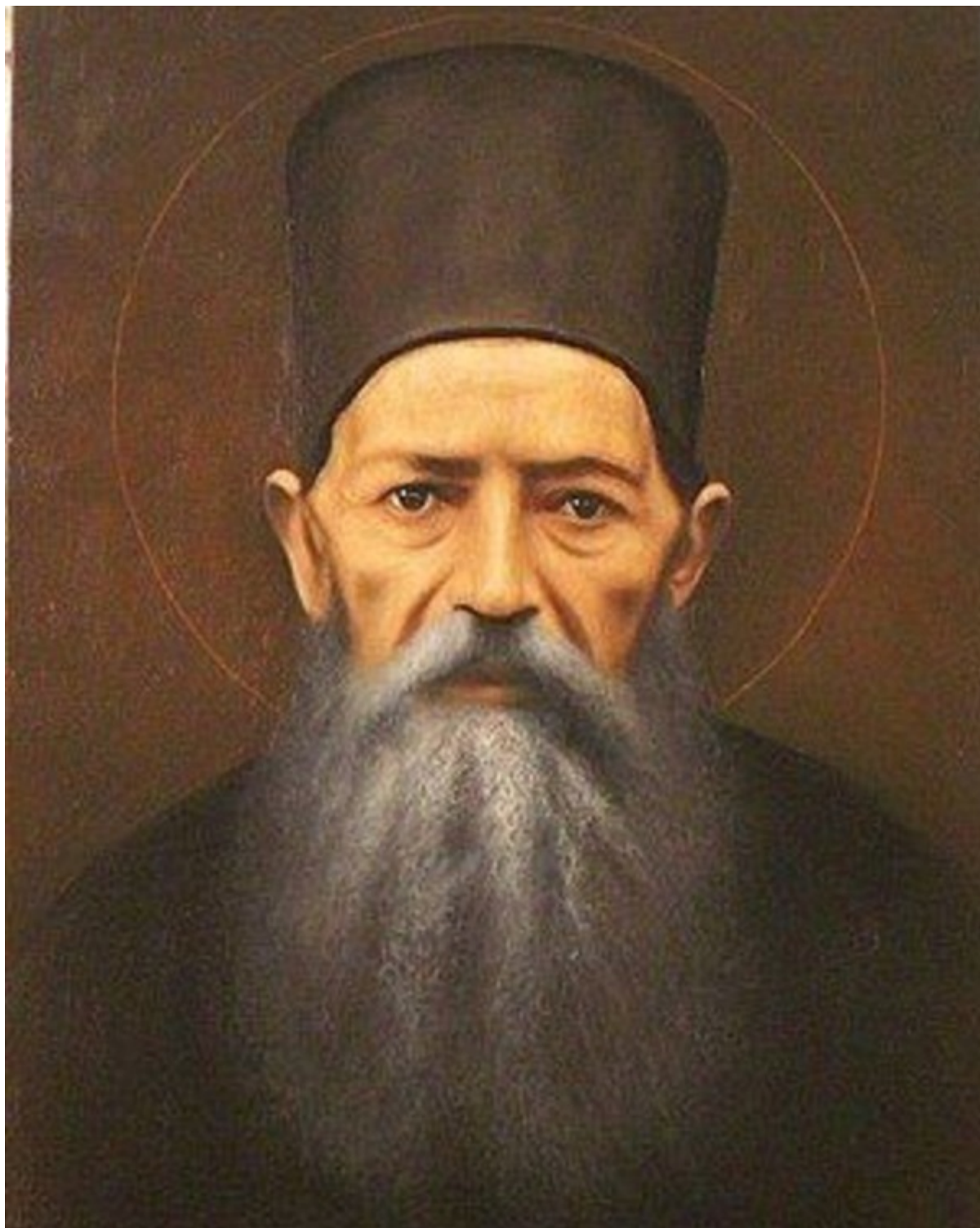
27 Μαρτίου 2018

Λίγες ταπεινές σκέψεις για τον Άγιο μας... (Πρωτοπρεσβύτερος π. Παντελεήμων Κρούσκος, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

**Κοιτάξτε φωτογραφία! Όλο το ευλογημένο παράπονο των αγίων και των
διά Χριστώ πτωχών και διωκομένων σε αυτό το βλέμμα! Κρύβει μέσα του
τον πόνο και την κακουχία του Σταυρού και τον έρωτα και την ελπίδα,
την απόλυτη εξάρτηση από τον Νυμφίο της ψυχής του. Και συνάμα λάμπει
βαθιά εντός του το καντηλάκι το άσβεστο της ανάστασης.**

Ο άγιος Σάββας είναι η επιτομή του ευαγγελίου. Ταπεινός και αφανής, εκρύβετο ως άγιος από τους ανθρώπους. Μόνο οι αγνοί και οι απλοϊκοί ελάμβαναν οσμή από την ευωδία της αγιότητας του, όσο ήταν ζωντανός και ανάμεσα τους. Ένας ταπεινός και αφανής καλόγηρος, από αυτούς πού δεν γνωρίζει και δεν αναγνωρίζει ο πολύβουος και πλουραλιστικός κόσμος. Δεν ήταν πυροτέχνημα, εντυπωσιακός, άρχων, πρωτοκάθεδρος, φιλόπρωτος, «δραστήριος», αποτελεσματικός πολυπράγμων, όπως είναι οι «πετυχημένοι» και λαοφιλείς ποιμένες και κοσμικοί

της σήμερα. Ήταν δούλος του Δούλου του Θεού. Άξιος του πρώτου μακαρισμού. Ποιμήν των απλών αμνάδων. Εξομολογητής ταχύς, πρόθυμος και ακριβής. Φιλόπτωχος και φιλεύσπλαχνος. Εκινείτο όπου οι πληγές του κόσμου και αγαπούσε την ταφή την εκούσια και την απλότητα την περιφρονημένη. Αλλά σήμερα, πού η δόξα της Βαβυλώνας; Πού η φήμη των λαμπρών και υψηλοφρόνων; Πού η τιμή και η φαντασία των πλουσίων; Ατμίδα και καπνός! Ενώ ενώπιον του ταπεινού καλογήρου, κλίνουν γόνυ ευλαβείας Αρχιερείς και Άρχοντες και πανήγυρις λαού υψώνει φωνή μεγαλυναρίου στην παναγία μνήμη του! Εις πάσαν την γην εξήλθε ο φθόγγος των κατορθωμάτων του και έως του θρόνου του Θεού η λάμψη των θαυμασίων του! Ίνα πληρωθή το ρηθεν » όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, ενώ όποιος ταπεινώνει τον εαυτό του θα υψωθεί!».

Ο άγιος Σάββας δεν ήξερε από κοινωνικές αναλύσεις, ψυχοθεραπείες, φιλοσοφίες καλής ζωής και νοήματα υπέρξεως. Δεν γνώριζε απο ακτιβισμούς, θεολογικές εκδηλώσεις, ηθικά κηρυγματάκια και ποιμαντικές εισηγήσεις και δράσεις της ρουτίνας και της επίδειξης, και πως να κάνουμε τους ακροατές και τους οπαδούς μας «καλύτερους ανθρώπους» πού εμείς θαυμάζουμε και προσκυνάμε χάσκοντας τη σήμερα, θεωρώντας τα όλα αυτά συστατικά μιας πετυχημένης ποιμαντικής. Όλοι αυτοί οι άγιοι, οι άξιοι εργάτες του αμπελώνος ήξεραν να κρύβουν τον εαυτό τους για να δείχνουν ΜΟΝΟΝ τον Χριστό!!! Το μόνο πού τους ένοιαζε και τους έκαιγε ήταν να θεραπεύσουν την πληγή άνθρωπο και να τον βάλουν στην βασιλεία του Χριστού. Μόνον Χριστός υπήρχε για αυτούς και η αγωνία να κληρονομήσουν όλοι την βασιλεία Του, να βρούν την πραγματική χαρά. Γι αυτό και τον εαυτό τους τον άφηναν απ έξω. Ο άγιος Σάββας κοιμήθηκε σε ένα ταπεινό κελί, περιστοιχιζόμενος από απλούς ανθρώπους και αποκεκρυμμένος από το φως της δημοσιότητας. Όταν έφυγε πίσω του δεν άφησε επιστημονικά συγγράμματα ,συνεντεύξεις και οπαδούς ενθουσιώδεις, αλλά ένα μοναστήρι, παράδοση Χριστού στα πνευματικά του παιδιά και μηδενική -κυριολεκτικά μηδενική- υλική περιουσία, απόδειξη ιδανικής ακτημοσύνης και πλήρους εμπιστοσύνης στην πρόνοια του Θεού. Ίδιον των αγίων Νηπίων.

Ο άγιος να μας σκέπει και να μας περιέπει όλους με την αγάπη του. Κάμπτεται στις δεήσεις των ασθενούντων και ευμενίζεται στις προσευχές των δυστυχισμένων, ώσπερ ιλαρός δότης της αγάπης του πρώτου Αγαπήσαντος Χριστού.

Άγιε μου φωτεινέ, φώτισον καμού τον βαθύ ζόφον!